

HỒ THỨ MƯỜI BẢY

VƯƠNG THỊ HUYNH ĐỆ TOAN GIẾT

HỒ PHỈ

Vương Kiếm Anh đột nhiên biến sắc, vội chạy vào nội đường nhưng khuôn cửa thông vào trong cũng đã đóng chặt.

Chính giữa cửa vẽ hình bát quái đen sì như bằng gang thép đúc nên. Hắn không dám đưa tay ra đẩy, tiến lại gần hai bước nữa liền cảm thấy hơi nóng quạt vào mặt. Té ra cả cửa sau cùng bị nung lên rồi. Vương Kiếm Kiệt lớn tiếng hô :

-Thương tẩu tẩu ! Tẩu tẩu làm trò quỷ gì vậy. Ra đây mau.

Thanh âm hắn đã vang dội mà bốn vách đóng kín lại càng vang dội hơn. Quần hào bất giác đứng cả dậy nhìn quanh thì chẳng thấy một khuôn cửa sổ nào. Cửa vào mặt trước và mặt sau đều đóng chặt, đến con ruồi cũng không bay ra được.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, bây giờ mới tỉnh ngộ.

Nguyên tòa nhà đại sảnh trong Thương Gia Bảo lúc kiến tạo đã có chỗ dụng tâm. Họ không đặt cửa sổ, còn cửa ra vào đều bằng sắt đúc. Tường vách cũng cực kỳ kiên cố.

Mã Hành Không vận kinh vào hai cánh tay cầm chiếc ghế dài giơ lên đập vào tường đánh chát một tiếng. Cái ghế dài lập tức gãy đôi. Bụi trắng trên tường rào rào rớt xuống để lộ bên trong xây bằng đá hoa cương.

Vương Kiếm Anh đứng theo mã bộ, vận kinh ra bàn tay phóng song chưởng đánh vào tường vách.

Chưởng lực của hắn mãnh liệt phi thường. Nếu là tường vách thường dù không xuyên thủng cũng bị nứt rạn. Nhưng tường vách ở đây vừa dày vừa kiên cố, chưởng lực của Vương Kiếm Anh đánh vào vẫn không chuyển động mảy may.

Vương Kiếm Anh trong lòng rối loạn, không ngớt kêu gọi :

-Thương tẩu tẩu ! Tẩu tẩu làm gì vậy ? Mở cửa mau ! Mở cửa mau !

Triệu Bán Sơn trầm tĩnh muốn tìm đường ra nhưng lão nghĩ thầm :

-Nhà đại sảnh đã kiến tạo cách này là cố ý hại người. Trên nóc nhà chắc cũng bố trí nghiêm ngặt không thể xông lên được.

Vương Kiếm Kiệt hô hoán mấy câu trong lòng khiếp sợ. Hắn dừng lại đưa mắt nhìn huynh trưởng nhưng lão cũng chẳng có chủ ý gì.

Lúc này trong nhà đại sảnh còn chín người là Triệu Bán Sơn, Hồ Phi, Tôn Cương Phong, Lữ tiểu muội, Vương thị huynh đệ, Mã Hành Không, Từ Tranh, Ân Trọng Tường. Ngoài ra còn thi thể của Trần Vũ.

Trừ Lữ tiểu muội, tám người kia đều là những tay hảo thủ võ lâm nhưng bị khốn trong sảnh đường kiên cố này, có võ công cũng không thi triển được. Trong lúc nhất thời người nọ nhìn người kia không biết thế nào ?

Bỗng nghe thanh âm the thé vọng lên :

-Các vị tự mệnh là anh hùng hảo hán nhưng bữa nay muốn trốn ra khỏi toà thiết sảnh ở Thương Gia Bảo cũng muôn vàn khó khăn. Toà thiết sảnh này do chính tay tiên phụ Thương Kiếm Minh kiến tạo. Tuy y chết đã lâu năm vẫn có thể hãm các vị vào đất chết. Các vị anh hùng ! Đã chịu phục chưa ?

Mụ nói rồi nổi lên một tràng cười the thé khiến mọi người nghe lông tóc đứng dựng cả lên.

Quần hào nhìn về phía phát âm thì thấy tiếng nói của Thương Lão Thái do lỗ chó chui lọt vào trong nhà.

Vương Kiếm Anh cúi xuống cho miệng vào lỗ chó chui la gọi :

-Đệ phụ ! Anh em ta đồng môn với Kiếm Minh, chỉ có ân tình chứ không thù oán mà sao mụ lại giam hãm trốn này là nghĩa lý gì ?

Thương Lão Thái lại bật lên mấy tiếng cười rùng rợn.

Củ khô bên ngoài đang cháy thỉnh thoảng bật tiếng nổ rắc rắc lượn qua lỗ chó chui vào trong nhà, hiển nhiên ngọn lửa đang bốc mạnh.

Lại nghe Thương Lão Thái cất tiếng ấm ở :

-Kiếm Minh bất hạnh bị gian tặc Hồ Nhất Dao sát hại. Các hạ đã có tình đồng môn với Kiếm Minh đáng lý phải tìm cách báo thù cho y. Thế mà bữa nay gặp con kẻ thù, anh em các hạ lại sợ người ngoài, tụ thủ bàng quan. Hạng người bất nghĩa như vậy sống ở trên thế gian phỏng được ích gì ?

Vương Kiếm Anh đáp :

-Bữa nay bọn ta mới biết tin Kiếm Minh sư đệ qua đời, lại không hiểu y bị hại về tay Hồ Nhất Dao. Nếu mà biết trước thì dĩ nhiên đã báo thù cho y rồi.

Thương Lão Thái cười lạt nói :

-Các hạ là kẻ vô lương tâm, nói toàn chuyện lừa gạt.

Vương Kiếm Anh dậm chân luôn mấy cái toan biện bạch bỗng nghe đánh " véo " một tiếng. Một mũi tên bay qua lỗ chó chui bắn vào. Nếu Vương Kiếm Kiệt không nhanh mắt vội lại ngăn thì Vương Kiếm Anh nằm phục dưới đất đã bị thương rồi.

Ân Trọng Tường từ lúc bị Triệu Bán Sơn chặt gãy kiếm, lẳng lặng không nói nửa lời. Hắn nghĩ rằng mình chẳng dính líu gì vào vụ này mà đến đây bỏ mạng thì thật là oan uổng, liền cất tiếng nói :

-Thương Kiếm Minh dựng tòa thiết sảnh này định để gia hại ai ?

Vương Kiếm Anh tức giận đáp :

-Cha này đã học nghệ ở nơi tiện phu không phải là người chính phái, hắn âm thầm dựng lên nhà cửa kiểu này thì còn có hảo tâm gì nữa ?

Hồ Phi nghĩ bụng :

-Thương Kiếm Minh không đánh lại gia gia ta mà dựng lên tòa thiết sảnh này dĩ nhiên là muốn gia hại lão nhân gia, ai ngờ tên bị thịt đó lại chết về tay gia gia ta. Lòng gã nghĩ như vậy nhưng không nói ra, chỉ để ý quan sát bốn mặt tìm kiếm thoát thân.

Hồ Phi đoán thế là đúng. Thương Kiếm Minh cùng Hồ Nhất Dao vốn không quen biết. Hắn kết mối thâm thù với Miêu Nhân Phượng và biết nhân vật mang ngoại hiệu Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ không nên dây vào. Nhưng có một ngày kia Miêu Nhân Phượng tìm đến nhà mà tử võ không thắng được thì dùng tòa thiết sảnh này để kiềm chế y.

Không ngờ người tìm đến Thương Gia Bảo lại chẳng phải Miêu Nhân Phượng mà là Hồ Nhất Dao.

Thương Kiếm Minh vốn tính tự phụ, chẳng coi Hồ Nhất Dao vào đâu. Xảy cuộc chiến đấu, hắn chưa kịp dùng đến thiết sảnh đã bị chặt đầu.

Mối thù này Thương Lão Thái lúc nào cũng ôm ấp trong lòng. Mụ biết Hồ Nhất Dao chết rồi mà con y là Hồ Phi võ công cực kỳ lợi hại. Mụ thấy mối thù khó trả liền nhân cơ hội Triệu Bán Sơn đấu với Trần Vũ, quần hùng chú ý theo dõi cuộc chiến cùng con trai lén lút ra khỏi sảnh đường đóng chặt cửa sắt cả ngả trước ngả sau lại rồi chỉ huy gia đình khuân củi chất đống phóng hỏa đốt lên.

Toà nhà thiết sảnh tường vách và cửa sắt rất dày, bề ngoài đã phóng hoả mà mọi người trong nhà vẫn chưa phát giác. Mãi đến lúc Trần Vũ bị tấm cửa sắt đốt chết mới biết mình lâm vào cảnh cá chậu chim lồng, có mọc cánh cũng không bay thoát.

Mọi người trong sảnh đường đi vòng quanh rất dỗi bàng hoàng.

May tòa nhà này rất lớn, cửa sắt đã cháy đỏ hồng mà mọi người còn nhẩn nại được.

Triệu Bán Sơn lên tiến :

-Chẳng lẽ chúng ta chịu chết ở đây ? Hãy đồng tâm hiệp lực đào một đường hầm để ra ngoài.

Ân Trọng Tường chau mày đáp :

-Ở đây không có thưởng cuộc thì đường đất chưa thành người đã bị nướng chín rồi.

Từ Tranh chỉ lo cho vị hôn thê Mã Xuân Hoa ở bên ngoài sảnh đường chẳng hiểu có gặp nguy hiểm không.

Gã là một tên lỗ mãng nóng nảy không đầu, chẳng tìm ra được biện pháp gì. Bây giờ gã nghe Triệu Bán Sơn nói tới chuyện đào đường hầm liền lớn tiếng phụ họa :

-Ân gia nói đúng. Dù sao cũng còn hơn bó tay chịu chết.

Gã rút đơn đao nạy viên gạch lớn để đào hầm thì đột nhiên một luồng khí nóng xông lên.

Gã giật nảy mình, lại vung đao đâm xuống chỗ luồng khí nóng.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Đúng là tiếng sắt thép chạm nhau. Mọi người đều kinh ngạc.

Vương Kiếm Kiệt hỏi :

-Dưới nền cũng bằng sắt đúc sao ?

Hắn liền tiếp dùng đao đào thêm mấy phiến gạch xanh thì quả nhiên phía dưới liền thành một phiến. Nền nhà sảnh đường là một phiến sắt rất lớn. Như vậy việc đào đường hầm dĩ nhiên không thể thực hành được.

Mọi người càng kinh hãi vì sức nóng ở mặt đất mỗi lúc một tăng.

Từ Tranh thóa mạ :

-Con mẹ nó ! Mụ hồ lang kia đốt lửa ở phía dưới thì tòa sảnh đường này biến thành cái chảo sắt không lồ.

Hồ Phỉ cười nói :

-Đúng thế ! Mụ muốn nấu chín người bọn ta để ăn thịt.

Quần hào thấy khí nóng bốc lên cuồn cuộn lại càng kinh hãi.

Sau một lúc trên đỉnh đầu cũng thấy hơi nóng. Nguyên nóc nhà cũng bằng thiết bản và mặt trên đang xếp củi đốt.

Vương Kiếm Anh đột nhiên nằm phục xuống trước lỗ chó chui la lên :

-Thương gia đệ phụ ! Mụ tha mạng bọn ta ra. Anh em ta sẽ giết thẳng lỏi họ Hồ cho mụ.

Hồ Phỉ nghe hắn nói vô lễ liền vung cước đá vào đít hắn.

Triệu Bán Sơn cầm cánh tay gã kéo lại khiến chân gã đá vào quăng không.

Triệu Bán Sơn khế bảo gã :

-Hiện chúng ta đang lâm vào tình trạng nguy nan phải biết nghĩa đồng chu cộng tế. Mình đừng gây lộn với mình, hãy nghĩ cách ra khỏi nơi đây đã.

Lão nghĩ thầm :

-Chỉ cần Thương Lão Thái chịu tha anh em họ Vương là ai cũng có cơ hội thoát thân.

Lại nghe Thương Lão Thái đáp :

-Tính mạng tên tiểu tạp chủng đó đã ở trong tay lão thân, cần gì phải các vị giúp đỡ ? Chỉ trong vòng nửa giờ hết thấy các vị đều biến thành cục than. Ha ha ! Trong đó không có một bảo nhân nào. Thằng lỏi họ Hồ kia ! Mã lão đầu tử ! Trong sảnh đường có mát không ?

Mã Hành Không chau mày chẳng nói gì.

Thương Lão Thái lại bật tiếng cười như tiếng cú kêu vọ khóc. Mụ la lên :

-Mã lão đầu tử ! Con gái lão ta đã chiếu cố cẩn thận rồi. Lão cứ yên tâm đi. Ta kiếm cho thị hàng ngàn hàng vạn tôn bảo nữ tể.

Mã Hành Không lòng đau như cắt. Lão đã tuổi già, mình sống chết hay không chẳng quan tâm mấy nhưng đứa con gái yêu độc nhất lạc lõng bên ngoài tất bị mụ già ác độc hành hạ, cảnh đau khổ kể sao cho xiết ?

Vương Kiếm Anh đứng dậy ghé vào tai em nói thì thầm mấy câu. Vương Kiếm Kiệt lẩm nhẩm gật đầu.

Vương Kiếm Anh lại nhìn Tôn Cương Phong, Triệu Bán Sơn chấp tay nói :

-Triệu Tam Gia ! Chúng ta cùng ở trong cơn hoạn nạn, tiểu đệ có lời khó nghe muốn nói.

Triệu Bán Sơn dặt tay Hồ Phi đáp :

-Nhất nhất đều theo lời Vương đại ca nhưng gia hại chú nhỏ này thì không được.

Nguyên Triệu Bán Sơn thấy Vương thị huynh đệ châu đầu thì thầm đã biết hai người vì muốn sống mà định giết Hồ Phi để năn nỉ Thương Lão Thái. Vương Kiếm Anh bị lão khám phá tâm sự và nói huých toẹt ra, mặt nổi sát khí miệng lớn tiếng :

-Triệu Tam Gia ! Kẻ đối đầu với Thương Lão Thái chỉ có một mình thằng nhỏ đó. Oan có đầu, nợ có chủ. Bao nhiêu người ở đây không lẽ phải làm quỷ để theo gã ?

Hắn đưa mắt nhìn mọi người nói tiếp :

-Các vị huynh đệ ! Như vậy có oan uổng hay không ?

Ân Trọng Tường liền nói theo :

-Ngoài thằng này chẳng ai dính líu gì đến chuyện ở đây.

Vương Kiếm Anh hỏi :

-Mã lão tiêu đầu ! Lão gia tính sao ?

Mã Hành Không tự nghĩ : Thương Lão Thái đã có thù với mình chưa chắc đã chịu buông tha thầy trò mình nhưng tình thế trước mắt nguy hiểm dị thường, phải tìm cách thoát thân cho mình đã. Hồ Phi sống hay chết lão cũng chẳng quan tâm.

Lão liền đáp :

-Vương đại gia nói đúng. Chuyện này không can thiệp đến người ngoài.

Vương Kiếm Anh lại nói :

-Tôn đại ca ! Đại ca đưa mình vào chỗ nước đục này mới thật oan uổng. Lão họ Trần chết cháy rồi, thề là mối thù của đại ca cùng Lữ tiểu muội đã trả xong.

Tôn Cương Phong nhận thấy hấn nói có lý nhưng trong lòng rất nể Triệu Bán Sơn, không tiện công nhiên đối nghịch liền nói :

-Triệu Tam Gia ! Chẳng phải tiểu đệ không nghĩ đến điều nghĩa khí nhưng Triệu Tam Gia...

Triệu Bán Sơn lớn tiếng ngắt lời :

-Các vị sáu người mà bọn tại hạ chỉ có hai. Chúng ta hãy coi xem họ Hồ, họ Triệu chết trước hay họ Vương, họ Ân các vị chết trước.

Lão nói rồi đứng chắn trước mặt Hồ Phỉ thần oai lâm liệt.

Bình thời diện mục Triệu Bán Sơn rất hiền từ, nói năng hòa nhã, lòng dạ mềm, hai chữ " nhân hiệp " lại rất coi trọng. Lão nói mấy câu như chém đinh chặt sắt chẳng nể nang gì nữa.

Bọn Vương thị huynh đệ một là sợ bản lãnh Triệu Bán Sơn rất cao, hai là thấy mình ham sống sợ chết tỏ ra con người bất nghĩa nên không dám xông vào động thủ. Nhưng con người gặp lúc nguy nan sinh tử, chân tướng tất bị bại lộ, không còn giả dối được nữa.

Quần hùng cảm thấy bàn chân mỗi lúc một nóng bỏng, không đứng vững được nữa. Ai nấy liền kéo ghế dài ghế ngắn để đứng lên.

Vương Kiếm Kiệt giơ thanh Bát Quái Dao lên hô :

-Triệu Tam Gia ! Bữa nay tiểu đệ cam bẽ đắc tội.

Hấn đưa tay trái vẫy Ân Trọng Tường, Mã Hành Không, Từ Tranh rồi hô lớn :

-Chúng ta sóng vai tiến lên.

Hấn biết Tôn Cương Phong quyết chẳng thể nào giúp mình đối nghịch với Triệu Bán Sơn nhưng thấy bên mình năm người chọi với một già một trẻ cũng có nhiều phần thắng rồi.

Mọi người tới tấp lấy binh khí ra, chỉ còn chờ Triệu Bán Sơn chuyển động thân hình là năm người vung đao kiếm đồng thời đánh tới.

Cuộc động thủ này xảy ra tất ai cũng liều mạng vì thấy trong sảnh đường mỗi lúc một thêm nóng rát. Chần chờ một khắc là thêm một phần nguy hiểm.

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

-Vì một mình ta mà mấy người phải chết theo. Vương thị huynh đệ chết chẳng có gì đáng tiếc. Nhưng Triệu Tam Gia là một bậc đại anh hùng, đại hảo hán thì khi nào để lão vì ta mà uổng mạng ? Bây giờ khai diễn cuộc đấu thì dù ta cùng Triệu

Tam Gia giết được bọn họ rồi, mình vẫn khó lòng thoát nạn. Xem chừng chỉ mình ta chịu chết về tay Thương Lão Thái mới cứu được tính mạng của Triệu Tam Gia.

Gã thấy anh em Vương thị lăm le chỉ chực động thủ nhưng chưa ai dám ra tay trước. Gã quyết định chủ ý rồi, đồng dục hô :

-Các vị hãy khoan rồi hãy động thủ.

Gã cúi xuống thò đầu qua lỗ chó chui lớn tiếng gọi :

-Thương Lão Thái ! Tại hạ ở đây không nhúc nhích. Lão Thái phóng tiêu bắn chết tại hạ rồi mở cửa buông tha Triệu Tam Gia ra.

Thương Lão Thái ngửa mặt lên trời cười rộ. Mụ móc kim tiêu trong bọc ra, miêng hô :

-Kiếm Minh ! Kiếm Minh ! Bữa nay tiện thiếp ra tay báo thù cho chàng đây.

Mụ đưa tay mặt lên. Một mũi kim tiêu bôi thuốc độc nhằm bắn tới trước mặt Hồ Phi.

Hồ Phi thấy ánh kim quang lấp loáng. Mũi kim tiêu bắn tới huyết Mi Tâm. Gã nhắm mắt lại nghĩ thầm :

-Thương Lão Thái bắn chết ta rồi là thoả mãn tâm nguyện. Mụ chẳng có thù oán gì với Triệu Tam Gia, tất buông tha lão.

Giữa lúc ấy, đột nhiên chân phải gã bị kéo mạnh một cái. Người gã lùi lại rồi bật lên cao. Gã mở mắt ra nhìn thấy mình đang chơi với trên không, liền vươn tay bám vào cột nhà, nhẹ nhàng hạ xuống. Gã thấy Triệu Bán Sơn tay cầm mũi kim tiêu thì ra lão cứu mạng gã.

Vương Kiếm Anh thấy Hồ Phi xả thân cứu người lại bị Triệu Bán Sơn cản trở, hấn không khỏi tức giận đáp :

-Họ Triệu kia ! Bậc đại trượng phu phải biết đường ân cần phân minh. Vụ này không liên quan gì đến chúng ra. Gã đã tự nguyện chịu chết sao lão còn dúng tay vào làm chi.

Triệu Bán Sơn mỉm cười không đáp.

Lão quay lại hỏi Hồ Phi :

-Tiểu huynh đệ ! Vừa rồi tiểu huynh đệ đưa được đầu ra ngoài lỗ chó chui phải không ?

Hồ Phi đáp :

-Đúng thế !

Gã thấy vẻ mặt lão rất bình tĩnh, miêng lại mỉm cười, tựa hồ đã tìm ra được kế thoát thân liền nói :

-Triệu bá bá ! nên thế nào xin bá bá chỉ giáo.

Triệu Bán Sơn đáp :

-Đầu là vật rắn không thể co lại được. Bả vai mình đều mềm nhũn.

Hồ Phỉ lĩnh hội liền. Gã kêu lên :

-Phải rồi ! Đầu đã chuồn ra được thì mình cũng chui ra được.

Gã liền cởi áo cuốn thành một bó đội lên đỉnh đầu, một là để chuồn ra cho dễ, hai là để đề phòng mũi kim tiêu tòi chất độc của Thương Lão Thái.

Triệu Bán Sơn lại nói :

-Tiểu huynh đệ hãy lùi lại sau để Triệu mỗ mở đường cho.

Từ Tranh la lên :

-Không xong ! Triệu tam Gia mập ú như vậy thì chui qua làm sao được.

Triệu Bán Sơn nổi lên tròng cười khanh khách, không lý gì đến gã, lão cúi xuống giơ hai tay lên một cái. Một mũi tụ tiễn phóng qua lỗ chỗ chui ra ngoài.

Bỗng nghe một tên trang đỉnh kêu thét lên :

-Chân... chân... chân ta...

Hiển nhiên chân gã bị trúng tiêu.

Triệu Bán Sơn rúng động tay trái. Lão lại phóng mũi kim tiêu của Thương Lão Thái ra ngoài.

Nhưng lần này không thấy động tĩnh gì, chắc mọi người đều đã tránh ra.

Bỗng có người la :

-Mau mau vít lỗ chỗ chui lại.

Thương Lão Thái quát :

-Không được cử động ! Để ta nghe bọn chúng kêu la lúc bị nướng cháy. các người cứ tránh ra một bên là được. ám khi có đi đường vòng đâu mà sợ ?

Triệu Bán Sơn giơ hai tay lên luôn mấy cái. Hơn chục mũi ám khí liên tiếp bắn ra đường thế đạo gấp rút dị thường. Mũi nào cũng ra xa đến ngoài mười trượng.

Lão phóng gần hai chục mũi tên rồi dùng tay trái khẽ đẩy vào sau lưng Hồ Phỉ. Hồ Phỉ xô về phía trước. Gã đưa bọc áo ra ngoài.

Thương Lão Thái đã đề phòng. Dưới ánh hoả quang mù thấy một vật đen sì chuồn qua lỗ chỗ chui liền vung thanh Tử Kim Dao chém đánh vào một cái, trúng vào mớ áo. Mụ cảm thấy chỗ đao chém xuống mềm nhũn, biết là không trúng đích vội nhắc đao lên.

Hồ Phỉ đã đưa tay ra đón được, xoay đi một cái chụp được cổ tay mụ, Tiếp theo cái đầu gã chuồn qua lỗ chỗ chui ra ngoài,

Thương Lão Thái la lên một tiếng.

Thương Bảo Chấn nhảy vọt tới vung đao nhằm chém xuống đầu Hồ Phỉ. Lúc này cả vai Hồ Phỉ cũng thoát ra ngoài rồi nhưng lỗ chỗ chui chật quá, ngực gã cùng cánh tay trái trong lúc nhất thời còn bị kẹt chực huồn ra được. Gã đành mượn cổ tay Thương Lão Thái để hất lên. Choang một tiếng ! Hai thanh đao của hai mẹ con đụng nhau.

Thủ pháp này là công phu Tá Lực Đả Lực mà Hồ Phỉ mới được Triệu Bán Sơn truiền thụ. Gã là người thông tuệ hơn đời, vừa học đã sử dụng được ngay, nếu không tất mất mạng dưới lưỡi đao của Thương Bảo Chấn rồi.

Triệu Bán Sơn nghe tiếng song đao đụng nhau, lại thấy mình Hồ Phỉ chưa chuồn ra ngoài được, lão liền vận động Thái Cực nhu kinh đầy đùi gã một cái. Hồ Phỉ không tự chủ được, vọt lên không, vừa gặp lúc thanh đao của Thương Bảo Chấn chém xuống. Nhát đao này kinh lực rất mạnh chém vào tường xây bằng đá hoa cương. Tia lửa bắn tung tóe. Lưỡi đao quẩn lại.

Hồ Phỉ ở trên không lộn đi một vòng. Trong ánh hoả quang, gã nhìn thấy Thương Lão Thái quét ngang thanh đao để chém chân mình vội dùng phên Thiên Cân Truy hạ xuống thật mau.

Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Thanh Bát Quái Đao lướt qua trên đỉnh đầu gã. Hồ Phỉ chân chưa chấm đất đã xoay tray trái lại thi triển công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhận đoạt thanh đao trong tay Thương Lão Thái.

Thương Lão Thái thấy cừu nhân sắp chết rồi mà lại sống sót, mắt mù đỏ sòng, mũi vung Bát Quái Đao chém lên chém xuống, đâm ngang đâm dọc.

Hồ Phỉ tay không tấn công mấy chiêu mà chẳng chiếm được chút tiện nghi nào. Lại nghe bọn trang đình lớn tiếng hô hoán. Trong cảnh khói lửa, Thương Bảo Chấn cầm đao xông lại.

Hồ Phỉ nghĩ tới lúc này trong sảnh đường lửa nóng dị thường. Nếu cuộc chiến kéo dài là bọn Triệu Bán Sơn khó nổi bảo toàn tính mạng.

Gã biết rằng nhân mạng trong sảnh đường hoàn toàn trông vào mình. Gã có đả bại mẹ con Thương Lão Thái trong khoảnh khắc và đuổi tan bọn trang đình mở cửa sảnh đường mới cứu vãn được nguy cơ cho họ.

Trong lòng nóng nẩy, gã đưa hai bàn tay bằng xương thịt xuyên qua xuyên lại giữa hai thanh đao, liều mạng chiến đấu.

Mẹ con Thương Lão Thái cũng biết cuộc chiến đấu này can hệ đến sự tồn vong sinh tử của mình nên đánh rất rát. Song đao rít lên veo veo như hai con rắn lớn vây quanh Hồ Phỉ.

Trong nhà đại sảnh, Triệu Bán Sơn cùng bọn Vương thị huynh đệ đều xúm xít bên cạnh lỗ chó chui mà lắng tai nghe cuộc đấu giữa Hồ Phỉ và mẹ con Thương Lão Thái xem ai thắng ai bại.

Wương thị huynh đệ tuy ghét cay ghét đắng Hồ Phỉ nhưng lúc này lại cùng một ý nghĩ với Triệu Bán Sơn là mong gã giết được mẹ con Thương Lão Thái cho lẹ. Khí nóng trong nhà đại sảnh mỗi lúc một thêm khùng khiếp, cơ hồ chịu không nổi. Bàn ghế bị sức nóng làm cho nứt toác, nển sập nóng quá chảy hết ra.

oOo